

DE VERLOSSING DOOR CHRISTUS

Preek over Collossenzen 1: 14

door

THOMAS MANTON

Vertaald door J. H. den Boer te Putten

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2007

VERLOSSING DOOR CHRISTUS

„In Wien wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden.” Collossen 1 : 14.

De apostel spreekt in het vorige vers van onze slavernij en onderwerping aan de Satan. Christus is gekomen om ons hiervan te verlossen. Omdat de zonde de oorzaak is van die slavernij, gaat hij in onze tekst spreken over de verlossing van de zonde: „In Wien wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden.” In dit vers wordt aangewezen:

- 1e. Hij, die de verlossing werkt.**
- 2e. De weldaad, namelijk verlossing.**
- 3e. De prijs, die ervoor betaald is.**

De lering hieruit is deze: *Een voornaam gedeelte van onze verlossing door Christus is de vergeving der zonden.*

Daarom zal ik aantonen:

- a. Wat de vergeving der zonde is.
- b. De aard of natuur van de verlossing.
- c. Dat de vergeving der zonden er een voornaam gedeelte van is.

a. *Wat de vergeving der zonden is.* Beide woorden, zonde en vergeving van de zonde moeten verklaard worden.

1ste. De zonde is een schending van de wet van de eeuwig-levende God. 1 Joh. 3 : 4. “Een iegelijk, die de zonde doet, die doet ook de ongerechtigheid (Eng. vert.: die overtreedt ook de wet) want de zonde is de ongerechtigheid”. (Eng. vert.: de overtreding van de wet). God is de Wetgever, die een rechtvaardige wet gegeven heeft aan Zijn onderdanen, onder de vreselijke bedreiging van een vloek. In Zijn wet zijn twee dingen: het gebod en de straf.

Het gebod is de regel voor onze plicht, die aanwijst, wat we wél en niet moeten doen. De straf wijst aan, wat God zal doen of rechtvaardig kan doen, als Hij met ons zou handelen overeenkomstig de verdienste van onze daden. Daarom vindt men in de zonde: de overtreding en de schuld.

(1). De overtreding. De mens, die Gods onderdaan is en die door Gods weldaden in alle opzichten gebonden was Hem te gehoorzamen, zou de wet om een geringe zaak verbreken. Hij week af van de regel van zijn plicht, omdat hij door zijn eigen goddeloze wil en lage begeerlijkheden weggevoerd werd. Het is een grote en afschuwelijke misdaad, die hem strafbaar maakte voor het oordeel Gods.

(2). De schuld. Hierdoor werd hij blootgesteld aan de straf, en dat niet aan een gewone straf, maar aan de wraak van de eeuwige God, die ieder ogenblik hem treffen kan. Waar zonde is, is schuld en waar schuld is, daar zal straf volgen, tenzij wij vergeving ontvangen en God de ketenen, waarmee wij gebonden zijn, losmaakt.

2e. De vergeving der zonde heft de verplichting tot straf op en maakt ons, in Gods weg en naar Zijn wijze van handelen, vrij van al de droeve en pijnlijke gevolgen van de zonde. Versta het echter op de rechte wijze:

a. Het is geen ontkenning of nietig verklaren van de daad, zoals ze een natuurlijke daad is. Wij begingen de zonde of lieten het goede na. Hetgeen gedaan is, kan niet ongedaan gemaakt worden. Hoewel daarom in Jer. 50 : 20 gezegd wordt: „Israëls ongerechtigheid zal gezocht worden en de zonden van Juda, maar zij zullen niet gevonden worden, want Ik zal ze degenen vergeven, die Ik zal doen overblijven"; wordt daarmee niet bedoeld, dat God de daad zou ontkennen, alsof ze nooit begaan was, want dat is onmogelijk. Maar Hij zal ze over het hoofd zien en voorbijgaan, wat betreft de straf.

b. Ook wordt de zonde niet nietig verklaard als een schuldige of misdadige handeling tegen de wet van God in. De zonden, die wij gedaan hebben, zijn nog steeds zonden, daden, die de wet veroordeelt. Vergeving bestaat daar niet in, dat een misdaad geen misdaad meer genoemd, wordt. Een beschuldigd persoon kan gerechtvaardigd worden, maar als hij vergeving ontvangt, wordt het hem als een overtreder vergeven. Hij staat niet bekend als iemand, die nooit op schuldige wijze een plicht heeft nagelaten of een zonde heeft begaan. Zijn schuld wordt echter vergeven op zulke voorwaarden als onze beledigde Wetgever behaagt: „Ik zal hun ongerechtigheden genadig zijn en hun zonden en hun ongerechtigheden zal Ik geenszins meer gedenken," Hebr. 8 : 12. Ze worden als zonden vergeven.

c. Ook wordt, hetgeen de zondige daad verdient, niet verminderd. In zichzelf verdient ze, als straf, de verdoemenis. Ze is in zichzelf verdoemelijk, maar: „Er is geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn," Rom. 8 : 1. De genade van het Evangelie ontslaat ons van de verdoemenis, Wij moeten nog steeds erkennen, dat we de toorn van God waardig zijn, opdat we steeds in vernedering leven en de genade steeds meer bewonderen. Hij, die vergeving ontvangen heeft, verdient in zichzelf nog steeds straf.

d. Daarom blijft, dat de vergeving der zonde een opheffing van de verplichting tot straf of een voorbijgaan van de overtreding is, zodanig, dat ze in het oordeel niet tot onze verwarring of verwoesting zal oprijzen. De overtreding is de daad van de zondaar - de straf is de daad van de Rechter, die Hij op bepaalde voorwaarden, in het verbond der genade vastgesteld, kan opheffen. Hij ziet de zonde in zover voorbij, dat ze geen grond zal zijn om ons te straffen. Ik bewijs dit:

Ie. Uit de aard van de zaak. Er is zulk een betrekking tussen de overtreding en de schuld, de zonde en de straf, dat de één zonder de ander niet kan bestaan. Er kan geen straf zijn zonder een voorafgaande misdaad. Als daarom de rechter de misdaad niet wil toerekenen, volgt daar noodzakelijk op, dat ook de straf niet opgelegd kan worden. Immers, als de oorzaak weggenomen is, houdt het gevolg op. De zonde nu, door ons begaan, is de oorzaak, dat we straf verdienen. Als God de zonde nu wil bedekken en voorbijzien, dan is de vergeving een opheffen van de verplichting tot straf.

Iie. Uit de gewone wijze van spreken onder de mensen, want gewis de Heilige Schrift spreekt begrijpelijk. Nu, gewoon gesproken, kan niet gezegd worden, dat iemand een misdaad vergeeft, als hij de volkomen straf daarvan blijft eisen. Hoe kan men nu zeggen, dat een rechter een overtreder vergeeft, als die overtreder tevens de straf moet dragen, die de wet bepaalt? En als de mensen tot God bidden om de vergeving van hun zonden, vragen zij immers of hun de straf, die zij verdient hebben, mogen ontgaan?

IIIe. Het zou een inbreuk maken op de rechtvaardigheid en barmhartigheid Gods, als Hij straf zou eisen, terwijl Hij de misdaad vergeven heeft. Op Zijn rechtvaardigheid, want Hij zou de mens vleien met hoop, dat Hij de schuld

vergeeft en toch de betaling eist. Op Zijn barmhartigheid, want Hij zou schone aanbiedingen doen van verzoening en tevens Zijn wrekende rechtvaardigheid handhaven. Er kunnen inderdaad, nadat Hij verzoend is, uitwerkingen zijn van Zijn Vaderlijke toorn, maar niet meer van Zijn wrekende toorn.

IVe. De manier, waarop de Heilige Schrift over de vergeving der zonde spreekt, bewijst:

- a. Dat God onze zonden uitwist, Ps. 51 : 4: „Was mij wel van mijn ongerechtigheid en reinig mij van mijn zonde”.
- b. En ze bedekt, Ps. 32 : 1 : „Welgelukzalig is hij, wiens overtreding vergeven, wiens zonde bedekt is”.
- c. Ook, dat Hij ze achter Zijn rug werpt, Jes. 38 : 17 : „Gij hebt al mijn zonden achter Uw rug geworpen”.
- d. Hij werpt ze in de diepte der zee, Micha 7 : 19 : Gij zult al hun zonden in de diepte der zee werpen”.
- e. Hij gedenkt ze niet meer, Jer. 31 : 34: „Ik zal hun ongerechtigheid vergeven en hun zonden niet meer gedenken”. Deze nadrukkelijke beeldspraak drukt Gods vrije en volkomen vergeving uit, als we waarlijk vrede met Hem maken. Ze bewijzen duidelijk, dat God de zonden gedenkt, als Hij ze straft - dat Hij! ze toerekent, als Hij ze wreekt - dat ze niet bedekt zijn, als ze in het oordeel tegen ons ingebracht worden — dat Hij ze niet achter Zijn rug geworpen heeft, als Hij ze naspeurt - dat Hij ze niet in de diepten der zee geworpen heeft, als Hij ze aan het licht brengt en vooral, als Hij er ons voor straft.

2. De aard of de natuur der verlossing.

Wat is de verlossing door het bloed van Christus? Om dit voor u te verklaren, zal ik zes dingen bewijzen:

- 1e. Wij bevinden ons in slavernij of dienstbaarheid.
- 2e. Wij worden daaruit verlost door een rantsoen of een betaalde prijs.
- 3e Alleen Christus kon dit rantsoen geven.
- 4e. Niets, dat door Christus vervuld werd, was genoegzaam totdat Hij Zijn leven aflegde.
- 5e. Uit Zijn volbrachte werk vloeit voort, dat wij: in vrijheid gesteld worden.
- 6e. Wij worden deze weldaad niet eerder werkelijk deelachtig, dan totdat wij in Christus zijn.

1e. Onze verlossing veronderstelt, dat wij eerst gevangenen en slaven waren. Alle mensen zijn in hun onvernieuwde staat slaven van de zonde en de Satan; ook zijn ze onderworpen aan de toorn van God. Dat we slaven van de zonde zijn blijkt uit de Heilige Schrift en uit de ondervinding, Titus 3:3: Wij dienden eertijds menigerlei begeerlijkheden en wellusten. Joh. 8 : 34: Een iegelijk, die de zonde doet is een dienstknecht der zonde. De mensen verbeelden zich, dat een leven in ijdelheid en genoegens doorgebracht, een zeer goed leven is. Dit zou zo zijn, als ware vrijheid daarin bestond, dat wij mogen doen, waar we zin in hebben en niet behoeven te doen, wat God gebiedt. Maar dat is geen ware vrijheid. De ondervinding bewijst, dat de mensen ervan overtuigd zijn, dat hun beestachtige genoegens snood en verachtelijk zijn. Toch kunnen zij er geen afstand van doen en die ware bestendige zaligheid, die Christus aanbiedt, najagen en aannemen. Zoals ze nu onder de zonde liggen, zo staan ze ook onder de Satan, die werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid, Ef. 2 : 2. Hij heeft grote macht over de goddelozen in de wereld. Ze komen hem, die Gods vloek uitvoert, toe. Ze zijn onder hem gevangen tot zijn wil. 2 Tim.. 2 : 26. Deze droevige

gevangenschap en dienstbaarheid van de vleselijke mensen veroorzaakt, dat zij als een gewillige prooi in de bek van die briesende leeuw vallen. Maar hierdoor zijn ze ook blootgesteld aan de vloek en toorn van God. Daarom worden ze ook genoemd: „Kinderen des toorns, gelijk ook de anderen“, Ef. 2 : 3. Dit betekent dat ze open liggen voor Zijn rechtvaardig ongenoegen. Zo zijn we in onszelf onder de zonde, de satan en de toorn van God verloren, waarvan wij ons zelf in geen enkel opzicht kunnen bevrijden. En als genade voor ons geen weg der ontkoming had geopend, wat hadden we dan moeten doen?

2e. Om ons te bevrijden moest er een losprijs aan God betaald worden. Wij kunnen uit deze dienstbaarheid niet verlost worden door gebed en smeking, ook niet enkel door kracht. Zelfs niet als de beledigde partij het alleen uit medelijden zou willen doen, zonder een middel te zoeken om de misdaad, die begaan werd, te herstellen. Het kon alleen, als er een genoegzame prijs betaald werd en aan de getergde gerechtigheid voldaan werd. Deze prijs werd echter niet betaald aan de satan. Van hem worden we wel door kracht verlost, want hij houdt onze zielen gevangen als een strenge overweldiger en als een onbarmhartige gevangenebewaarder. De prijs werd aan God betaald, want de mens had niet tegen de satan gezondigd, maar tegen God, Wien alleen het recht toekomt om te veroordelen of vrij te spreken. Als God bevredigd wordt, heeft de satan geen macht meer over ons. Hij wordt uit zijn ambt gezet, zoals de scherpreeker geen vonnis meer voltrekken kan, wanneer de rechter en de wet voldoening hebben ontvangen. Dat nu verlossing of loskoping het betalen van een prijs veronderstelt is duidelijk, want het woord verlossing of loskoping geeft dat te kennen. De Heilige Schrift gebruikt deze beeldspraak vaak. Matth. 20 : 28 : De Zoon des mensen is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen. Ook 1 Tim. 2:6: „Die Zichzelf gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde een getuigenis te zijner tijd.“ De verlossing in algemene zin genomen is een herstel uit onze verloren staat. God wilde dat in Zijn wijsheid doen door de genade der verlossing. Dit herstel geschiedde niet door een gewelddadige bevrijding, maar door het betalen van een rantsoen. Christus wordt, als Hij Zijn volk uit hun verloren staat verlost, soms als een Lam, soms als een Leeuw voorgesteld. Zoals Hij met God handelt, zien we Hem als het geslachte Lam. Zoals Hij met de satan en de vijanden van onze zaligheid handelt, overwint Hij als een leeuw.

Maar waarom was er een rantsoen nodig?

Omdat God een eeuwig verbond had gemaakt, dat alleen waarde en kracht kon hebben, als Zijn rechtvaardigheid, wijsheid, heiligheid, waarheid en gezag volkomen gehandhaafd bleven.

a. De eer van Zijn rechtvaardigheid als de Rechter der aarde moest gehandhaafd blijven en vrij van iedere smet, opdat het ontzag voor God in de wereld zou blijven bestaan. In Gen. 18 : 25 zegt Abraham: Het zij verre van U, zulk een ding te doen, te doden de rechtvaardige met de goddeloze! Dat de rechtvaardige zij gelijk de goddeloze, verre zij het van U! Zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen? Als God het onrecht, dat gedaan wordt absoluut vergeeft, zonder dat er een evenredige voldoening voor opgebracht wordt, zou de mens Hem niet meer als de rechtvaardige en heilige Regeerder der wereld kennen en eerbiedigen.

Daarom wordt in Rom. 3 : 25, 26 gezegd: “Die God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed, tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid, door de vergeving der zonden, die te voren geschied zijn onder de verdraagzaamheid Gods; tot een betoning van Zijn rechtvaardigheid in deze

tegenwoordige tijd, opdat Hij rechtvaardig zij, en rechtvaardigende degene, die uit het geloof van Jezus is.”

b. Zijn wijsheid. God gaf Zijn wet niet „in onverschilligheid”, maar in de grootste ernst, waarmee ooit een wet werd gegeven. Nu, als de wet zonder meer herroepen zou worden, zou de Wetgever gevaar lopen beschuldigd te worden van lichtzinnigheid, veranderlijkheid en onvoorzichtigheid om zulk een gewichtige zaak zonder enig doel te doen. Paulus was er zeer bevreesd voor, als hij genoodzaakt zou zijn Zijn woord te herroepen. Dat namelijk Zijn woord vandaag „ja” en morgen „neen” zou zijn. Toen God daarom gezegd had: „Zo wil Ik de wereld regeren, kon Hij van Zijn wet niet op lichte voorwaarden afstand doen.”

c. Ook Zijn heilige natuur kon dit niet toestaan. Er moest één of andere weg gevonden worden, waarin Hij Zijn zuiverste heiligheid en Zijn volkomen haat tegen en afschuw van de zonde zou openbaren. Hij kon die niet vergeven zonder Zijn heilig ongenoegen daarover te tonen. “Zijn ziel haat de goddelozen en de rechtvaardige HEERE heeft gerechtigheden lief”, Ps. 11 : 5 - 7.

d. Zijn gezag zou te kort gedaan worden, als Zijn wet verbroken kon worden en als dit geen verdere gevolgen zou hebben. Opdat nu de gehele wereld zou weten, dat het zeer gevaarlijk is Zijn wetten te overtreden en bevreesd zou worden om niet meer lichtvaardig te zondigen, hield God deze weg, dat de straf van Zijn wet op onze Borg uitgevoerd zou worden, toen Hij het op Zich nam ons met God te verzoenen, Col. 4:4.

e. De waarheid Gods. De zondaren zijn geneigd te vragen, Gen. 3:1. “Is het ook, dat God gezegd heeft?” Zie ook Deut. 29 : 19, 20. Wij beschouwen de bedreigingen der wet als ijdele bangmakerij. Daarom wilde God tot schrik en waarschuwing van de zondaars in het toekomstige Zijn toorn niet afleggen en ons uit de macht der zonde en des satans niet bevrijden zonder een prijs, die een volkomen vergoeding voor de zonde was.

3e. Alleen Jezus Christus, die God en mens werd, was in staat dit rantsoen te geven. Hij werd mens om het in onze naam te doen en Hij was en bleef God om het door Zijn eigen kracht te doen. Hij werd mens, opdat Hij onder de wet zou worden en opdat Hij Zich om onzentwil vernederen zou tot de dood, ja tot de dood des kruises. Hij was en bleef God, opdat door Zijn Goddelijke natuur die in Hem was, Zijn menselijke natuur en al wat Hij daarin en daardoor deed en leed, Gode aangenaam was en eeuwig verheven werd boven de waarde van de daden en het lijden van enig schepsel. Dit was het stempel op het metaal en maakte het tot geldige munt. Het gaf een oneindige waarde aan Zijn gehoorzaamheid en lijden. Door de menselijke natuur aan te nemen, was er een prijs in Zijn handen, die Hij voor ons kon betalen, en Zijn goddelijke natuur maakte die prijs volkomen geldig, want het was het bloed van God, Hand. 20 : 28. Weidt de gemeente Gods, die Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed en Hebr. 9 : 13-14: “Want indien het bloed der stieren en bokken en de as der jonge koe, besprengende de onreinen, hen heiligt tot de reinigheid des vleses, hoeveel te meer zal het bloed van Christus, die door de eeuwige Geest Zichzelf Gode onstoffelijk opgeofferd heeft, uw geweten reinigen van dode werken, om de levende God te dienen.” Het was dat vlees en bloed, dat aangenomen was in vereniging met Zijn persoon - zoals een rank, die in de stam ingeënt is - de rank van de stam wordt en de vrucht daarvan; de vrucht van de stam. Een schepsel alleen zonder deze vereniging zou nooit de gerechtigheid Gods voor ons hebben kunnen voldoen. Die vereniging maakte Zijn bloed tot een dure prijs en Zijn gehoorzaamheid tot een volmaakte gehoorzaamheid. Kortom, Hij die ons verlost was de Godmens, de Zoon van God en

de Zoon van Adam. Zo had Hij met verschillende partijen te handelen, eer de vrucht van de verlossing verkregen kon worden n.l. met God, de satan, de mens. God was een vijand, die niet overwonnen kon worden, maar Hij moest verzoend worden. De satan was een overweldiger en moest door een sterke hand overwonnen worden. De mens was onmachtig en onwillig om de vruchten der verlossing te zoeken en aan te nemen, en zijn hardnekkigheid en ongeloof konden alleen overwonnen worden door de Geest van Christus.

4e. Niets dat door Christus gedaan werd, kon een genoegzaam rantsoen zijn, indien Hij al Zijn andere daden en Zijn lijden niet gekroond had door Zijn leven af te leggen en door een bloedige en gewelddadige dood te ondergaan. Zijn dood was de daad, die alles volmaakte en kroonde. Zij beantwoordde de typen van de ceremoniële wet, waarin geen vergeving te verkrijgen was zonder een bloedige offerande. Ook de zaak zelf en de eis van een volkomen genoegdoening konden alleen bevredigd worden, wanneer alles volbracht was. De zonde werd met de dood bedreigd en die dood werd de schrik voor de zondaar. Veel onwetende mensen willen beweren, dat de kleinste druppel van Christus' bloed voldoende was geweest om duizenden werelden zalig te maken. Als dit waar zou zijn, dan was Zijn besnijdenis voldoende geweest zonder Zijn dood. Maar Christus wordt door zulke beweringen niet verheerlijkt maar naar beneden gehaald. Zijn dood was ongetwijfeld noodzakelijk, anders had God die niet geëist. Zijn bloedige dood was in Gods voornemen bepaald. Gods voornemen was om onze verlossing op zo'n wijze te bewerken, dat de zonde des te hatelijker zou blijken te zijn en de gehoorzaamheid ons aangenamer zou zijn.

a. De zonde toonde haar gruwelijkheid door de zielsangsten, het bloed, de schande en de dood van den Zoon van God. Met niet minder kon de vergeving verworven worden en de zonde te niet gedaan. Rom. 8:3: „God heeft voor de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees.” Dat betekent: door een zondoffer. God toonde het grootste voorbeeld van Zijn toorn tegen alle zonde, door de zonde te straffen in het vlees van Christus. Zijn doel was om er voor altijd een brandmerk op te zetten en ons een krachtige drangreden te geven om uit kracht van Zijn rantsoen of zondoffer de zonde te doden. Gewis, het is geen kleine zaak, waarvoor de Zoon van God moest sterven! Op Golgotha werd de zonde in haar eigen kleuren gezien. Daar openbaarde God, hoezeer Hij de zonde haat en de heiligheid bemint.

b. Zijn dood prijst de gehoorzaamheid aan. Dat Christus de dood voor de zonde van de mens stierf op het bevel van Zijn Vader, was de edelste dienst en de hoogste trap van gehoorzaamheid, die ooit aan God bewezen kon worden. Dit ging oneindig ver uit boven alles wat door mensen of engelen gedaan kon worden. Daar straalde zoveel liefde uit tot God, zoveel medelijden met de mens, zoveel zelfverloochening, zoveel ootmoed en geduld, zoveel onderwerping aan God, die Hem verkoor om de Verlosser en Borg voor de mens te worden, dat dit nooit geëvenaard kan worden.

De grote zaak in dit alles was: gehoorzaamheid, Rom. 5 : 19: „Door de gehoorzaamheid van Eén zullen velen tot rechtvaardigen gesteld worden.” Zie ook Fil. 2 : 7. God had geen behagen enkel in bloed alleen, maar in bloed, dat in gehoorzaamheid vergoten werd. Al Zijn vorige daden, samen met Zijn lijden en dood vormden één volkomen daad van uitnemende gehoorzaamheid, maar Zijn smartelijke en vervloekte dood, die Hij zo gewillig en vaardig onderging, was de kronende daad. De eigenlijke reden van dat offer was, dat Christus gekomen was om de wil van God te doen, „in welke wil wij geheiligd zijn”, Hebr. 10 : 10. Daarom was het nodig, dat Hij stierf.

5e. Uit dit rantsoen en deze daad van gehoorzaamheid vloeide voort, dat wij bevrijd werden, want de prijs was daarvoor betaald. Deze vrijheid nu maakt ons vrij van de zonde, opdat wij dienstknechten Gods zullen worden, Rom. 6 : 18: „Vrijgemaakt zijnde van de zonde, zijt gij gemaakt dienstknechten der gerechtigheid.”

Christus is niet gekomen om ons te ontslaan van de wet, maar van de straf en vloek der wet. Als wij van de wet ontslagen zouden geworden zijn, dan was het belang van de duivel bevorderd. Neen, Hij bevrijdde ons van de toorn van God, opdat wij Hem blijmoedig zullen dienen. Hij vestigde Gods belang op zekerder en meer troostvolle voorwaarden. Hij bracht ons weer in Gods gunst door de vergeving der zonden en deed ons God weer dienen, door Zijn wet in ons hart te schrijven. Soms spreekt de H. Schrift van onze verlossing van de vloek der wet: „Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons”, Gal. 3 : 13. Soms van onze verlossing van de zonde: Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons zou verlossen van alle ongerechtigheid. Titus 2 : 14. Zo worden wij dus verlost van de macht des duivels, die gegrond was op de vloek der wet en de heerschappij der zonde. Satans macht over ons komt voort uit het oordeel der verdoemenis, dat de wet over de zondaren uitspreekt en bestaat in die heerschappij, die de zonde over hen verkreeg. Als de vloek der wet opgeheven wordt en de macht der zonde verbroken, wordt de satan van zijn macht beroofd. „Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande en heeft dat uit het midden weggenomen, hetzelfde aan het kruis genageld hebbende en de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft daardoor over hen getriomfeerd”, Col. 2 : 14-15.

6e. Wij hebben niet eerder deel aan deze vrijheid of aan de weldaden van, dit rantsoen, totdat wij in Hem zijn en met Hem verenigd door het geloof, want de tekst zegt: “In Wien wij de verlossing hebben door Zijn bloed.” Het is zeker, dat we van de macht des satans bekeerd moeten worden tot God, eer wij de vergeving der zonden kunnen ontvangen, Hand. 26 : 18. Wij krijgen eerst werkelijk deel aan de weldaden van Christus' Koninkrijk, wanneer we Zijn onderdanen geworden zijn. Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde: In Wien wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden. Christus en Zijn volk staan recht tegenover de duivel en zijn instrumenten. Zolang wij aan de kant van de duivel staan, behoren wij niet tot Christus en komen ons Zijn weldaden niet toe. Maar zodra wij in een andere staat zijn overgebracht, is de eerste weldaad, die wij ontvangen, „de vergeving der zonden”. Zoals in de val er eerst zonde, toen schuld was, zo moet er in onze genezing eerst bekering en vernieuwing zijn voor de vergeving. Wij worden eerst krachtdadig geroepen en daarna gerechtvaardigd en verheerlijkt.

Het herstel van de mens geschiedt op dezelfde wijze, waarop hij van God viel. Het eerst krijgen we een nieuwe natuur en deelt Christus ons leven mee. Hij wederbaart, opdat Hij de zonde kan vergeven en Hij vergeeft, opdat Hij ons meer kan heiligen en eeuwig zalig kan maken.

3. De vergeving der zonden is een deel, en wel een voornaam deel der verlossing.

a. Hoe is het een deel of een vrucht der verlossing?

Antwoord: Onder verlossing kan verstaan worden óf de betaling van de prijs óf de toepassing ervan.

(1). De prijs werd door Christus betaald aan het kruis. Zo wordt in Hebr. 9 : 12 gezegd, "dat Christus een eeuwige verlossing teweeggebracht heeft door Zijn eigen bloed." Toen werd God verzoend, toen kregen het koninkrijk en de macht van de duivel de dodelijke slag en stelde de verdienste van Christus er zich tussen, uit kracht waarvan wij vergeving ontvingen. De verworven verlossing en de vergeving der zonden is een vrucht die voortkomt uit en afhangt van Zijn verdienste, als het gevolg van de oorzaak.

(2). De Heilige Schrift overweegt de verlossing in haar toepassing. Behalve het betalen van de prijs, is er een werkelijke verlossing uit kracht van die prijs. Dit is een begonnen of een volkomen verlossing. De volkomen verlossing of vrijmaking van de zonde en de ellende, zullen de godzaligen op de laatste dag genieten. "Wij, die de eerstelingen des Geestes hebben, wij ook zelf, zeg ik, zuchten in onszelf, verwachtende de aanneming tot kinderen, namelijk de verlossing onzes lichaams," Rom. 8 : 23. "En bedroeft de Heilige Geest niet, door Wien gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing," Ef. 4 : 30. "In Wien gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte, die het onderpand is van onze erfenis tot de verkregen verlossing." De begonnen verlossing genieten de gelovigen nu door het geloof en ze bestaat uit rechtvaardigmaking en heiligmaking. Die Zichzelf voor ons gegeven heeft, opdat Hij ons verlossen zou van alle ongerechtigheid en Zich een eigen volk zou reinigen, ijverig in goede werken, als we/ bevrijd zijn van de macht en heerschappij der zonde. Onze tekst spreekt van de rechtvaardigmaking. Dan worden de zonden uit vrije genade vergeven en onze schuld teniet gedaan. Wij worden dan verlost van de toekomstige toorn.

(3). Het is niet alleen een deel, maar ook een voornaam deel van de verlossing.

Dit zal blijken als wij het kwaad overwegen, waarvan we bevrijd worden.

(a). De macht van de duivel wordt vernietigd. Al het voordeel, dat hij; tegen ons heeft, komt daaruit voort, dat wij zondaars zijn, schuldige zondaars voor God. Wij werden in zijn handen overgeleverd toen wij door de zonde de bescherming van onze rechtvaardige HEERE verbeurd hadden, maar de vergeving der zonde verlost ons uit zijn macht. Hand. 26 : 18. Toen Christus die verwierf, vernietigde Hij de heerschappij des duivels; toen wij bekeerd werden kregen wij deel aan dat voorrecht.

(b). De heerschappij der zonde wordt verbroken; want heiligende genade is niet te scheiden van vergevende genade. Zelfs durf ik te zeggen, dat de gave van de heiligmakende Geest een deel is van de vergeving, die Christus verworven heeft en aan ons toegepast wordt. Immers een deel van de straf der zonde was de geestelijke dood of het verlies van Gods beeld, Col. 2:13. "Hij heeft u, ais gij dood waart in de misdaden, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende." Als God vergeeft, heiligt en herschept Hij ons, opdat wij Hem weer in waarheid zullen kunnen dienen. Zo worden wij dus zowel vernieuwd door de Geest als verlost uit de strikken van de duivel.

(c). Wij worden bevrijd van pijnigende angsten. De mens kan geen vaste vrede en troost in zijn ziel hebben, zolang de zonde in hem blijft. Ons geval is gevaarlijk, of we het gevoelen of niet, want onze toestand moet niet beoordeeld worden naar ons gevoelen, maar naar het vonnis der wet Gods, die wij verbroken hebben. Als er enig onderscheid in het geval is, dan is het dit dat, naarmate wij ongevoeliger worden, onze ellende groter wordt. De meeste mensen zijn werkelijk ongevoelig en zorgeloos, stellen de boze dag ver van zich en maken er daarom geen werk van zich met God te verzoenen. Maar zijn ze daarom veiliger? Nee, als zij rondom de rand der hel willen dansen en vrolijk naar hun terechtstelling willen gaan, bewijst

dat niet hun veiligheid, maar hun domheid. De gedachte aan gevaar bannen zij uit, terwijl het gevaar zelf er nog is. Als ze echter een ogenblik ernstig nadenken, kunnen ze niet zonder vrees zijn. Rom. 1 : 32. "Zij weten het recht Gods, dat zij, die zulke dingen doen, des doods waardig zijn." Het licht der natuur zelfs zal veel onrustige gedachten in hen verwekken. De rechtvaardigheid van de opperste Rechter der wereld zal nog steeds vreselijk voor hen zijn. Ze hebben Zijn wet verbroken en hebben Zijn toorn rechtvaardig verdiend. Zij kunnen hun ziel door de verdovende drank der vleeselijke genoegens in slaap sussen en, als hun geweten in slaap is, zich vergenoegen met de gestolen wateren. Dit zal spoedig anders worden, als ze maar eens ernstig en eenvoudig gaan denken aan het toekomstige oordeel. God is beledigd en hoe kunnen zij dan vrede hebben?

(d). De prikkel des doods is weggenomen. Bij het sterven gaat gewoonlijk het geweten open, de beschuldigingen en overtuigingen worden zeer groot. Dan worden de gedachten aan de dood en het oordeel een verschrikking voor hen. Ze beginnen te zien, wat het betekent hun eigen zonden te dragen en hoe gelukkig zij zijn, die verzoening gevonden hebben.

(e). De verplichting om eeuwige straf te dragen, wordt opgeheven. De vergeving is een ontslaan van die verplichting. Nu is die straf oneindig groot. De hel en de verdoemenis zijn geen ijdele vogelverschrikkers. De eeuwigheid maakt alles waarlijk groot. De straf der verdoemenis is een eeuwige scheiding van de troostvolle tegenwoordigheid Gods. Matth. 25 : 41. "Gaaf weg van Mij gij vervloekten", Lukas 13 : 27. "Wijkt van Mij af, alle gij werkers der ongerechtigheid." Toen God Adam uit het Paradijs verdreef, was zijn geval zeer droevig. God zorgde echter nog voor hem in zijn ballingschap, kledde hem met rokken van vellen, gaf hem nog een dag van verdraagzaamheid, beloofde hem het zaad der vrouw, dat de vervallen staat des mensen zou herstellen en gaf hem hoop op een beter Paradijs. Deze staat is daarom niet te vergelijken met de verloren staat in de eeuwigheid. Daar is de mens beroofd van alle troost, verkeert in een eindeloze ellende, zonder enige hoop, dat zijn toestand ooit veranderd wordt. Zo is er ook de straf in het gevoel, de helse smarten, Mark. 9 : 44. "Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt." De worm is de aanklagende consciëntie, die de vroegere dwaasheid en ongehoorzaamheid voor ogen stelt. Hier kan een mens door veel verstrooiing de verwijtende consciëntie smoren, door de slaap of verdoving, door de drank, door vermaak of door drukke werkzaamheden. Maar daar, daar móet hij denken aan het verwaarlozen van de middelen der genade, het misbruiken der weldaden, aan de tijdsverspilling en de zonden tegen een goeddoend God. Ook ligt eeuwig de vloek op hen.

Het vuur is de toorn van God, of die ongekende smarten in ziel en lichaam. Deze moeten noodzakelijk oneindig groot zijn, omdat wij vallen in de handen van de levende God. Als een kleine verzachting, een druppel water, die uw tong verkoelt, reeds een grote weldaad zou zijn, o, wat is het dan een grenzeloos geluk van zo'n groot kwaad verlost te zijn. Misschien denkt u nu gering van het aanbod der vergeving, maar om dan van de toekomstige toorn verlost te zijn, o, gezegende Jezus!

Ook is de vergeving der zonden daarom een voornaam deel der verlossing, omdat daar andere weldaden uit voortkomen, Lukas 1 : 77: "Om Zijn volk kennis der zaligheid te geven, in vergeving hunner zonden." Het eeuwige leven wordt geschonken, want u kunt God niet tot uw God krijgen, als Zijn toorn niet gestild is.

TOEPASSING.

Wij vermanen u, dat u deze weldaad zoekt te verkrijgen. Wij allen hadden haar eens nodig en, na ontvangen genade, nog steeds, totdat we geheel bevrijd worden van de zonde.

1. Wij allen hebben ze eens nodig; want we zijn niet alleen misdadige personen blootgesteld aan de verdoemenis, maar ook werkelijk veroordeeld door het vonnis van Gods wet. „Die niet gelooft, is alrede veroordeeld“, Joh. 3 : 18. Nu, zou een veroordeeld mens geen middelen zoeken om gratie te verkrijgen? En zouden wij dan Gods weg niet zoeken in te gaan, vooral als er maar een dunne levensdraad tussen ons en de uitvoering van het vonnis is? Hij, die hardnekkig in zijn, zonde voortleeft, veracht zowel de vloek der wet als de genade van het evangelie.

O, overweeg het! Alleen de vergeving der zonden zal de zaak omkeren. Niet de verdraagzaamheid Gods, die tot uw dood u draagt. Ook niet uw vergeten van uw zonden, want uw vergeten is niet Gods vergeving.

a. Niet de verdraagzaamheid Gods, die de straf uitstelt. God kan toornig op ons zijn, terwijl Hij: toch niet met de daad toeslaat. Dit zegt de psalmdichter in Ps. 7:12-14. God is een God, die te allen dage toornit (op de goddeloze), indien hij zich niet bekeert, zo zal Hij Zijn zwaard wetten. Hij heeft Zijn boog gespannen en die bereid. God, die een rechtvaardig Rechter is, zal de beledigingen der goddelozen niet over het hoofd zien. Hij wordt voortdurend door hen getergd. Hoewel Hij hen in de welaangename tijd een poosje spaart, is Hij nochtans gereed persoonlijk met hen af te handelen, want Hij scherpt Zijn zwaard en Hij heeft Zijn boog gespannen. De pijl ligt op het koord en hoe spoedig Hij ze af zal kunnen schieten, weten we niet. Wij zijn nooit veilig, zolang wij niet tot Hem wederkeren en vrede met Hem maken. Dan wordt de straf opgeheven.

b. Onze ongevoelige vergeetachtigheid zal ons geen goed doen. Vleselijke mensen bekommeren zich niet om de dingen, die God aangaan, of die de zaligheid van hun onsterflijke zielen betreffen. Zij, die de minste vrees niet hebben, zijn niet gelukkig; maar wel zij, die de minste oorzaak en reden hebben om te vrezen. Goddelozen werpen uit hun gedachten, hetgeen God nochtans niet vergeet of vergeven heeft. Ze pleisteren slechts de wond, zodat deze verettert tot een gevaarlijk gezwel. Onze wijsheid is te zorgen, dat we gerechtvaardigd worden en vrede bij God hebben.

2. Ook na ontvangen genade, hebben wij vergeving nodig. Enerzijds behoeven wij, hoewel wij gerechtvaardigd zijn, telkens nieuwe vergeving van hernieuwde zonden. Wij zondigen nog steeds tegen God, hetzij dat wij het goede nalaten, hetzij wij het kwade doen. Wat zouden we moeten doen, als wij geen vergeving ontvingen? Nieuwe zonden roepen om hernieuwd berouw. Wij hebben geen andere Verlosser nodig of een ander Verbond of een andere bekering, maar toch hebben wij telkens opnieuw vergeving nodig.

Anderzijds is de uiteindelijke volkomen uitspraak van onze rechtvaardiging nog niet gedaan. Deze zal in het laatste oordeel gedaan worden; Hand. 3 : 19. “Betert u dan en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren.” Wij worden nu wezenlijk gerechtvaardigd naar de inhoud van het nieuwe Verbond, en op die dag door een openlijke uitspraak.

Ook onze dagelijkse zwakheden roepen ons tot een dagelijkse bekering. Wij gedragen ons niet zo ernstig en waakzaam, dat we niet dagelijks om vergeving zouden behoeven te smeken.

De oprechtheid van ons geloof en onze bekering zijn niet zodadelijk duidelijk. Het is mogelijk, maar moeilijk, te weten of wij oprecht boetvaardige gelovigen zijn; maar dan, wanneer onze vergeving werkelijk uit de mond van de Rechter, die op Zijn troon zit, uitgesproken wordt, dan zal alles duidelijk, ontwifelbaar en open zijn. Amen.